Ч. 50 Пятниця 5 (17) марта 1899. Рік IX

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року „ 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року „ 2·70
на чверть року „ 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Сойм краєвий.

На вчерашнім засіданю сойму вела ся дальша нарада над законом будівельним для сіл і місточок. §. 19 сего проекту закона постановляє, що будову взагалі має вести особа управнена до того, а коли нема до того концесионованих промисловців, то власть, уділяюча консенсу може при менших будівлях не вимагати установленя управителя будови. Будівлі селяньскі і господарскі може ставити сам будуючий або его заступник. Назвище управителя будови треба подати до відомости ради громадскої. За нарушене условий консенсу і всяких приписів відповідає управитель будови. — Правительственний комісар ґр. Лось звертав увагу на то, що коли не установить ся концесионованого управителя будови, то можуть бути три случаї, в котрих постанову того параґрафу можна буде инакше виконати. Однакож ухвалено §. 19 після внесеня комісиї.

§. 20 говорить о материялі і віддали будівель. Материялом не огнетревалим можна лиш тогди покривати будівлі, коли они віддалені бодай на 10 метрів від будинків инших властителів, взглядно від границі не забудованого ґрунту. Виділ краєвий може дозволити будову на віддаль 6 а навіть 3 метрів, коли розходить ся о будову дому на тім самім місци а відносини будуючого і відносини місцеві суть того рода, що відбудоване в инший спосіб єсть не можливе. В громадах сільских може рада громадска до року від часу правосильности сего закона постановити, в котрих частях громади взагалі або лиш важнійші будівлі можуть бути криті огнетревалим материялом. Стіни при печах і коминах мають бути муровані. — Параґраф сей ухвалено з поправкою пос. Роттера, що на случай потреби можуть бути доми і на 1 метер віддалені від сусідного ґрунту, але тогди треба їх посунути взад від других домів о 10 метрів. — Так ухвалено проект закона аж до §. 56, котрий відослано назад до комісиї, бо після него начальник обшару двірского мусів би сам до себе подавати о консенс та сам собі позваляти і т. д.

На внесенє комісиї господарства краєвого ухвалено для інструктора молочарства 2.250 зр., для інструктора-ад'юнкта 1450 зр., на уряджене курсів молочарских 1000 зр., а для помічника інструктора 300 зр. Дальше ухвалено, щоби Виділ краєвий взяв під розвагу реорґанізацию бюра сільного і єго служби помічної, щоби завізвати правительство, аби оно залагодило справу продажи камінної соли, щоби не уряджувало на зелізницях державних складів соли; щоби змінено форму теперішних топок; щоби правительство завело з Угорщиною переговори в справі зниженя ціни соли для худоби.

По відчитаню ще ряду інтерпеляций закрито засіданє, а слідуюче назначено на нині.

Вісти політичні.

В соймі моравскім поставив пос. Фукс, щоби знесено утраквістичні школи і щоби школи народні перейшли під заряд державний. Референт висказав бажане, щоби обі народности замешкуючі край помирили ся і сполучили ся в цїли затертя слідів ненависти і взаїмного нехтованя.

В стирийскім соймі по виборах до комісий заявив пос. Карльон, що він і єго товариші політичні усувають ся від участи в працях комісийних, а то для того, що при виборах не увзглядненo бажань їх партиї. Маршалок сказав тогди, що кождий член сойму має обовязок брати участь в роботах комісий і коли посли не являть ся на кільох засіданях, він поступить після реґуляміну.

В берлиньских кругах дипльоматичних оповідають собі яко річ зовсім певну, що незадовго мають відбути ся заручини ґенерального секретаря на Креті кн. Юрия грецкого в другою донькою князя Валії Вікториєю.

---

14)

В Джунґлях.

(З анґлійского — Ред'ярда Кіплінґа).

(Дальше).

Ще кілька слів про Р. Кіплінґа.

Ледви чи який писатель заінтересував так не лиш своїми творами, але й своєю особою цілий цивілізований сьвіт, як сими днями Ред'ярд Кіплінґ. Критика розписує ся широко про его твори; імено его: „The Jungle Book" стала тепер з перекладів звістна ширшому сьвітови европейскому, а рівночасно стрітило его велике нещасте, котре викликало мабуть під впливом его творів ще тим більше сочувство для него, котрого голосним виразом стала ся телеґрама німецкого цісаря, вислана до Кіплінґової жени, в котрій Вільгельм II. каже, що просить Бога, щоби удержав Кіплінґа при житю для всіх тих, котрі вдячні єму за то, що в спосіб підносячий серце звеличав діла великої спільної раси (себ-то анґльо-ґерманьскої). Може й не без рациї скаже хтось, що в сій телеґрамі німецкого цісаря до родини анґльо-индийского писателя єсть спора доза гонєня за популярностию, але й не відмовить їй зовсім загально людского сочувства на вид нещастя, яке стрітило славного писателя.

Кіплінґови, що єсть сином маляря і родив ся в Бомбаю, єсть тепер 34-рік. Він їздив сьвітами, переїхав Бенґалію, Барму, Хіну, Япан, і остаточно опинив ся в Америці, де й осів в Ню-Йорку і знайшов там для себе другу вітчину. Отже тут занедужав він недавно тому, мабуть в наслідок інфлюєнци, на запалене легких, і обі его донечки. Найстарша улюблена его донечка, Йосифа, навіть і померла, в хвили, коли єї батько боров ся зі смертию, а друга лежить ще небезпечно недужа. Самому Кіплінґови стало вже лекше, і лікарі роблять надію, що він незадовго видужає ся зовсім.

Критика про „книгу Джунґлів."

З початком сего місяця появила ся в N. fr. Presse під заголовком: „Мавґлї" критика зпід пера Т. Герцля на звістне вже нашим читателям оповідане: „В Джунґлях". Щоби-ж і наші читателі знали, як ширший сьвіт глядить ся на се оповідане Кіплінґа і як взагалі критика оціняє якусь повість або оповідане, подаємо тут частину тої критики. Она також пояснить по части, длячого ми уважали ся спонуканими перервати розпочате оповідане. Герцль пише:

„Хто ще не читав „Книги Джунґлів, тому не можна дати ніякої дружнійшої ради, як щоби єї прочитав. Єго жде свого рода розкіш. Коли він чоловік дорослий, то він нараз, доки єго та книжка ніби сном сповиває, зовсім відмолодніє і буде знову переживати ті часи, коли то їздив з Ґулівером або коли єго з Робінзоном Крузо море викинуло на остров. Коли же читатель дитина, то єго жде розкішна пригода, котрої ніколи не забуде і она в будучности буде єму заєдно пригадувати ся в рожевім сьвітлі, як ті всі добрі приятелі, що не роблять нам розчарованя: книжки з наших молодих літ. Книга Джунґлів! Хто єї знає, мусить вже усьміхнути ся, коли зачує, що хтось вимовив ту назву, бо она наскрізь повна любости, от як би наприклад малі діти або дикі зьвірята на свободі.

„Що, дикі зьвірята? Або-ж они також любі? Авже-ж. Таже то як-раз видко по Кіплінґовім оповіданю „В Джунґлях". В нім повно вовків, ужів, медведів, пардів, малп, тигрів, великих слонів і малих птичок, повно всего того, що лазить і повзає, чисто пригадує на кождім кроці рай. А посеред тої любої дичі стоїть невинне людске молоденьке, сильне своєю невинностию, без всякої хитрости, бо не привикло жити з людьми. Вовки єго братя, медвідь єго щирим учителем, пард єго сердечним приятелем, а уж силун єго товаришем на польованю. Не хоче ся вірити, а то таки дійстно правда, і кождий, хто читав „Книгу Джунґлів", не може ані на хвильку о тім сумнівати ся.

„А може один або другий покрутить носом на таке одушевлене і з неконче цінною ученостию пригадає байки і повісти про зьвірята. То була би глупота. Книга Джунґлів єсть зовсім щось нового, чого ще не було, але що лишить ся на завсігди. Здаєсь, що то діло штуки, котре позістане ним на віки. За пятьсот літ буде ще так само займати, як займає нині. Минаючі поколїня будуть єго передавати собі з таким самим вдячним усьміхом, як передають Ґулївера і Робінзона. Книзі Джунґлів нічо не зашкодить, ані той час, що мине, ані ті що їй будуть відмавляти вартости, ані ті, що єї будуть наслідувати, коли якісь такі знай-

Новинки.

Львів дня 16-го марта 1899.

— При рускій ґімназиї в Тернополи утворено слідуючі посади, на котрі Рада шкільна розписує конкурс: 1) посаду клясичної фільольоґії яко головного і руского язика яко побічного предмета; 2) посаду руского язика яко головного і клясичної фільольоґії яко побічного предмета; 3) посади математики і фізики яко головних предметів. — Речинець подаваня до кінця місяця марця.

— В львівскій духовній семинариї відбуде ся в неділю (19. с. м.) в честь Сьв. о. папи Льва XIII, з нагоди 90-ої річниці уродин (2-ого марта) і повороту до здоровля Сьв. Отця, під протекторатом Ректорату а заходами Кружка суспільно-економічного вокально-декляматорский вечерок, на дохід семинарского літературно-наукового товариства. Початок точно о 7. годині в рекреацийній сали дух. семинариї. Добровільним даткам не кладе ся тами. — В проґраму вечерка входять: промова, деклямация, відчит: („Студия народної економії а духовеньство), два хори: (Бортнянского „Всякую прискорбна еси" і Вербицкого „Жовнір"), сольо (Шевченка-Пижанковского: „Минули літа молодиї), орхестра і дует скрипковий.

— З товариства „Просьвіта": В місяци лютім сего року внесено подання до Намістництва о засноване нових читалень Просьвіти в отсих 25 громадах: В повіті Бібрка: Глібовичі-великі; 2) пов. Богородчани: Яблінка; 3) пов. Борщів: Підфилипе; 4) Бережани: Поручин; 5) Бучач: Передмісте; 6) Чортків: Долина, Росохач; 7) Долина: Долина; 8) Городенка: Жабокруки; 9) Ясло: Кремпна; 10) Калуш: Копанки; 11) Камінка: Стриганка; 12) Коломия: Королівка; 13) Перемишль: Коровники, Лучиці; 14) Перемишляни: Янчин; 15) Рава: Окопи; 16) Сянік: Новосільці; 17) Снятин: Русів, Тулова, Видинів; 18) Старемісто: Стара-ропа; 19) Збараж: Лубянки-вижші; 20) Жовква: Гутиско, Любеля. — Всіх читалень „Просьвіти", заложених або закладаючих ся і до Намістництва зголошених, з кінцем лютого було 751. Найбільше читалень „Просьвіти" було в повітах: 1) Перемишль 44, 2) Рогатин 36, 3) Борщів 35, 4) Стрий 33, 5), 6) і 7) Львів, Золочів і Бібрка по 27. Найменше читалень „Просьвіти" мали повіти: 1) Лісько 2, 2) Сянік 3, 3) і 4) Снятин і Чесанів по 4, 5) і 6) Косів і Добромиль по 5.

— Стрийска філія „Просьвіти" подає до відомости своїх членів, що великопістні сходини членів філії відбудуть ся в сали руского касина в Стрию в неділї: 19 марта, 26 марта і 9 цьвітня, кождого разу о годині $5\frac{1}{2}$ вечером. На перших сходинах 19 марта викладати будуть: 1) О спілках Райфайзена, адв. др. Евген Олесницкий. 2) Де-що з фізики, о. Бобикевич. — На других сходинах 26 марта: 1) „Про подорож по сьвятій земли", о. Кирчів. 2) „Про фальшоване поживи", др. Антоневич. — На 3 сходинах 9 цьвітня: 1) „Де-що з природи", проф. Іван Вахнянин. 2) „Про господарство", о. Головкевич. — Виділ філіяльний просить своїх членів о численну участь.

— Молодїж рускої ґімназиї в Перемишли устроює власними силами в память 38. роковин смерти Тараса Шевченка дня 18. н. ст. с. м. вечерниці. Початок о 6. годині. Програма обіймає відчит ученика К., дві деклямациї: („До живих і мертвих" і „Сон" Т. Шевченка), хори мужескі і мішані, деякі в супроводі орхестри і фортепяна, (композициї: Ф. Колесси: „Було колись", Бортнянского: Псалом, Вербицкого: „Думи мої" і Вербицкого-Кишакевича: а) „Хто за нами", б) „Хор косарів") сольо барітонове, сольо цитру, орхестру в супроводі фісгармонії і саму орхестру.

— Дирекция Товариства взаїмного кредиту „Днїстер" у Львові подає до відомости всїх своїх членів і вкладчиків, що Рада надзираюча Товариства рішила обнизити стопу процентову від вкладок щадничих з днем 1-ого липня 1899, з $4\frac{1}{2}$ % на 4%.

— Депутация з ліського повіта появила ся вчера в соймі, аби просити за будовою зелїзниці з Самбора до Угорщини не на Турку а на Волосате. Депутацию приймив п. Намістник гр. Лев Пінїньский і заявив, що правительство не має нїчого против будови зелїзниці на Волосате. В ночи виїхала депутация до Відня. В склад депутациї входять два сьвященики оо. Володим. Левицкий і Моравский та кількох селян.

— Оповіщене. З уваги, що декотрі члени „Краєвого Союза Кредитового" стоваришеня зареєстрованого з обмеженою порукою у Львові, до сего часу не надіслали заявлень приступленя в члени, прото ще раз упрашає ся о надіслане підписаних заявлень, по чім наступить висилка книжок уділових. При тій нагоді запрошуємо до численного приступленя в члени „Краєвого Союза Кредитового". Один уділ членьский виносить 25 зр. Кождий член може мати також більше уділів. Складаючи перший уділ членьский належить зложити вписове 1 зр. на резервовий фонд стоваришеня. Уділи членьскі приносять дивиденду в міру добутого зиску і в висоті означеній загальними зборами стоваришеня. „Краєвий Союз Кредитовий" приймає також вкладки щадничі і опроцентовує їх на $4\frac{1}{2}$%, та уділяє позички найвисші в квоті 250 зр. як також кредиту повітовим стоваришеням кредитовим на $5\frac{1}{2}$%. Взірцевий статут для засновуючих ся повітових товариств кредитових висилає ся безплатно. Льокаль стоваришеня: Львів, Ринок ч. 10, II. поверх. Години урядові: від 12-ої до 2-ої по полудни.

— Виправи бальонами. В часї до 30-го с. м. мають відбути ся рівночасні виправи бальонами, а то в хвили, коли барометер буде стояти найвисше над Іспанією, а найнизше над Росиєю; день буде назначений телеграфічно в Парижи. Того дня о 8-ій годині рано (після місцевих годинників) вилетять бальони з людьми з Парижа, Штрасбурга, Монахова, Відня і з Петербурга, а бальони без людий, лише з інструментами, з міст: Трап, Лімож, Штрасбурга і Відня. Отже віднайдене тих других бальонів трудне, бо они підносять ся нераз до висоти 15.000 метрів і летять яких вісїм годин. Длятого було би дуже добре, коли-б ті всї уряди почтові, котрі якогось дня добачать летячий бальон, повідомили урядову депешою заведене: Militär-aeronautische Anstalt у Відни о місци, в котрім бачено бальон. Тоді можна би лекше бальон віднайти, коли би упав в часї густої мраки, або в великих лїсах. Аби люди побачивши такий бальон, знали, як з ним обходити ся, буде прикріплена до бальона велика хоругов з написею: „Двайцять пять зр. нагороди. З люлькою і огнем не приступати. Отворіть жовту торбу". В тій торбі будуть інструкциї в кількох язиках, як опакувати реєстровий апарат, випорожнити бальон і що зробити, аби бальон з цїлим своїм устроєнем вернув до Відня. Оба віденьскі бальони полетять певне у всхідні сторони Австро-Угорщини.

— Товмацкий уряд податковий обкрадено при помочи підроблених ключів в ночи з понедїлка на второк. Злодій забрав 12.000 зр.

— Огнї. В селї Вишнів коло Букачовець, в рогатиньскім повіті, вибух сими днями огонь в саму північ, коли всьо спало твердим сном.

дуть ся. А ми з якимсь страхом клонимо голови на ту гадку, що в тих роках нашого власного житя, коли ми жили як могли і уміли, коли зуживали наше тіло, забивали час поволи, дрімали в мріях одноднєвниць, дивили ся, як проминає дурна мода в штуцї та бубнили на пустий вітер даючи знати, що надходять нові напрями — що в тих роках нашого власного житя зробив хтось зовсїм просто щось такого, що повістане на віки. Здає ся, що і він сам того не перечував. То було в нїм і вийшло з него. Ось : єсть оно та й не мине ся нїколи. Нехай по нас, як то я гадаю, прийдуть найбільші культури, або нехай теперішні наші звичаї і обичаї розгратують своїми кіньми підлі варвари — то таки не можна собі погадати, щоби така книжка затратила ся для людий. Моди і зміни не зможуть її також нїчого вдіяти, бо она зовсїм голенька, як маленькі дїти і як зьвірята в пустарях.

„Але хто нам скаже, що ми в першій вдячности не переціняємо тої книжки, котра нам так дуже сподобала ся? Дуже проста розвязка. То книжка для старих і молодих. Єї можна дати до рук дїтем і старим людем, мужчинам і женщинам. Она повна невинности і розуму. Єї можна би читати так само при ватрі якогось кочуючого муриньского племени як і в сальонї якоїсь палати в Гайд-парку, Вестенд (Льондоні). То не сказано на вітер, бо в анґлїйскім сьвітї, в цїлій широкій Велико-Британії книга Джунґлїв вже дуже славна.... В книжці тій все несподїване, але нема нїчого незрозумілого, бо хоч в нїй все казка, але заразом і чиста правда. Впрочім она вийшла з Азиї, де виросли для людий найбільші казки і правди.

А дальше каже Герцль: Поодинокі глави Книги Джунґлїв не суть зовсїм однакової вартости та й не все в них таке, що можна би подивляти; історія о білій фоцї навіть „після закона джунґлїв" не належить сюди, бо она дїє ся на мори. А дальше против нашого бажаня не завсїгди там бесїда про людске молоденьке, про Мавґлїґо. То нам не понятне, що поет не виповнив цїлого дїла судьбою Мавґлїґо, коли вже раз зачав про него розповідати. Але тому мабуть вина, що сей вийшовший з природи утвір поетичний творив ся свобідно без тїсної звязи. Ред'ярд Кіплїнґ, нинї найлїпший писатель в цїлім сьвітї, що пише короткі оповіданя, пише і видає кусень за кусником. Тогди тоті веліякі твори зачіпають один об другого і робить ся чімхата книжка. Так мабуть повстала перша Книга Джунґлїв. Она була ще гущавником, але тропу в нїм значив вже Мавґлї. За нею пішли і другі історії з Джунґлїв і ми довідали ся більше про Мавґлїґо. Видко зовсїм виразно, як творило ся дїло в зовсїм наївний мимовільний спосіб. Одного дня знайшов Кіплїнґ свого Мавґлїґо в джунґлях поезиї, а що Мавґлї подобав ся так само людем як і зьвірятам, то треба було розповідати що раз більше історий, аж з тих історий вийшло цїле оповіданє".

Отже отсе, що тут Герцель каже, було й причиною, длячого ми, подавши нашим читателям перше Кіплїнґове оповіданє з джунґлїв: „Братя Мавґлїґо", перервали наші фейлетони. Без докладного поясненя звязь дальших оповідань була би незрозуміла і здавала ся неприродна. Заким же ми вспіли взяти ся до поясненя, появила ся отся критика, котрою ми тепер послугуємо ся. Додаємо від себе лиш тілько, що коли в дальших оповіданях з джунґлїв виступає Гаррі або Тумаї, то се річи не зміняє; то все той сам Мавґлї, котрого ми вже пізнали. Заким же вернемо знов до джунґлїв, послухаймо ще слїдуючого оповіданя Кіплінґа.

* * *

ПОВІНЬ

Каже потік до ріки:
Ти пливеш так з тиха!
На то ріка до потока:
Коби тілько лиха!
Ти шумиш в очеретї, а я нї
На одно виходить:
В тобі один чоловік, в менї двох
Разом смерть знаходить.

Нинї вечером годї за ріку, сагібе [1]). Кажуть, що вода взяла вже віз з волами, та й Екка, що може пів години тому, заким ти прийшов, хотїла також на тамтой бік дістати ся, ще й доси не пішла туди. А сагібови пильно? Ну, то я зажену у воду слоня, що переносить людий через брід, щоби ти на власні очи переконав ся. Чуєш, Магавте! Є ти там в шопі? Виведи Рам Першада, слоня, а коли він зважить ся піти в брід, ну, то добре. Слонь нїколи не бреше, сагібе! Раме Першаде, ти мій золотенький слоню, піди-ж у воду! А дайже єму по голові Магавте! Хиба-ж булава на то, щоби тебе нею чіхати по твоїм товстім хребтї, ти байстрюку? А бий же его! — Що тебе обходить тото каміне, яке ріка котить навперід себе, Раме Першаде, таже у тебе така сила як у гори! Іди-ж у воду, іди!

Нї, сагібе, нїчо з того не буде. Чи чуєш, як він трубить? Він каже, що не може перейти на тамтой бік. От видиш, вже й завернув ся та трясе головою. Він не дурний. Він знає, що то значить, коли буря лютить ся. Ага. Нї, направду, ти не дурний, моя дитинко, салаам [2])

[1]) Саґіб — слово арабске, значить: „товариш" або „пан". Так титулують в Індиї і Перзиї Европейців.

[2]) Слово арабске: Мир тобі!

Огонь знищив дві селяньскі загороди. Причиною була неосторожність.

— **Еміль Еркман**, звістний повістеписатель француский, що писав в спілці з Ал. Шатріяном, помер в місті Ліневіль в 77-ім році житя. Деякі оповіданя і повісти Еркмана-Шатріяна вийшли в перекладах і на руску мову.

— **Знов еміґрация.** З Бурштина пишуть: Нарід в теперішній порі, чи при забаві в шинку, чи на ярмарках, чи при инших сходинах говорить лиш о еміґрациї, вправді вже не до Бразилії, але до Боснии. Кілька родин вже поїхало, инші знов їздять на обзорини, а вертаючи, оповідають як давнїйше о Бразилії, так тепер о Боснї, що то найщасливійший край на сьвітї, а пироги то аж з дерев облїтають.

— **Убийство.** Дня 8-го с. м. прийшов дозорець робітників занятих при будові зелїзниці Франц Словік на ґрунт селянина Галицкого в Остривци, коломийского повіта, аби витичити часть ґрунту під будову зелїзниці. Властителька ґрунту Ірена Галицка не хотїла допустити его до поміру, заявляючи, що за ґрунт нїхто її ще не заплатив. Словік у відповідь на то ударив еї рукою в лице, а сокирою в голову, так, що Ірена упала на землю облита кровію. Надійшов на то еї чоловік, але до него прискочив зараз робітник Франц Сїровий, що прийшов разом з Словіком і ударив Галицкого окованим топором, так, що й той упав на землю заголомшений. Словік і Сїровий утїкли. Сусіди заопікували ся Галицкими. Тяжко ранену Галицку хотїли віддати до шпиталю, але она в дорозї померла. Сїрового і Словіка арештувала жандармерия і відставила обох до коломийского суду.

— **Страшна мати.** В Дрезнї лучила ся така пригода. Жінка бувшого кондуктора трамваевого замордувала четверо своїх дїтий, в віці 11, 5, 4 літ і 4 тиждні, а відтак кинула ся з моста до ріки Лаби. Причиною того страшного поступку був брак зарібку і нужда.

— **Померла** Мария Віра Давидяк, дочка пароха з Тухлї, дня 12 с. м. по довшій недузї, в 17-тім році житя.

Штука, наука і лїтература.

— Накладом руского товариства педаґоґічного вийшла з друкарнї Наук. тов. ім. Шевченка нова (ч. 60) книжочка: „Казки Андерсена“. Перша часть“. Цїна 25 кр. Книжочка обнимає на 40 сторонах 8-ки пять казок! „Ялинка“ (з одною ілюстрацией), „Мати“ (з трема ілюстрациями), „Лен“, „Царівна на горошинї“ і „Гречка“. — Книжочку сю поручаємо родичам на любий даруночок дїточкам.

— З друкарнї В. А. Шийковского у Львові вийшла сими днями „Свекруха комедия з сїльского житя в 3 актах“ Льва Лопатиньского (стор. 79 менчої 8-ки); накладом автора. Недавно вийшла того-ж автора драма в 4 актах „До Бразилії“ а заповідає, що небавом вийде „Беата і Гальшка, історична траґедия в 5 актах з другої половини XVI віку“.

ТЕЛЕҐРАМИ.

Віденъ 16 марта. На вчерашнім засїданю ради громадскої підчас дебати над новим статутом громадским прийшло до бурливих сцен. Засїданє скінчило ся аж о 2 год. в ночи.

Ґаґа 16 марта. В межинародній конференциї для розоброєня заповіли свою участь: Сполучені Держави північної Америки, Хіна, Япан, Персия і Сіям.

Льондон 16 марта. Анґлїйский посол в Пекінї Макдональд взяв з причини недуги короткий урльоп.

Курс львівский.

Дня 15 марта 1899.	пла-тять	жа-дають
I. Акциї за штуку	зр. кр.	зр. кр.
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .	377·—	387·—
Банку кред. гал. по 200 зр. . .	200·—	210·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси	291·50	294·50
Акциї гарбарнї Ряшів	205·—	212·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.	258·—	265·—
II. Листи заставні за 100 зр.		
Банку гіпот. 4% корон	96·50	97·20
Банку гіпот. 5% преміов.	110·30	111·—
Банку гіпот. 4½%	100·00	100·70
4½% листи застав. Банку краєв.	101.00	101·70
4% листи застав. Банку краєв. .	98·—	98·70
Листи застав. Тов. кред. 4% . .	97·50	98·20
„ „ 4% льос. в 41 літ.	97·50	98.20
„ „ 4% льос. в 56 літ.	96·—	96·70
III. Облїґи за 100 зр.		
Пропінацийні гал.	98·60	99·30
Облїґи ком. Банку кр. 4% II ем.	102·50	—·—
„ „ „ „ 4½%	100·50	101·20
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.	97·50	98·20
Позичка краєв. з 1873 по 6%	104·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.	97·60	98·30
„ м. Львова 4% по 200 кор.	94·20	94·90
IV. Льоси.		
Міста Кракова	26·50	28·—
Міста Станиславова	53·—	—·—
Австр. червон. хреста (Курс віденьский)	20·50	21·—
Угорскі черв. хреста (Курс віденьский)	11·80	12·10
Італ. черв. хреста (Курс віденьский)	11·—	12·—
Архікн. Рудольфа (Курс віденьский)	28·—	29·—
Базилїка (Курс віденьский)	6·85	7·30
Joszif (Курс віденьский)	3·70	4·40
Сербскі табакові (Курс віденьский)	4·25	5·25
V. Монети.		
Дукат цїсарский	5·63	5·73
Рубель паперовий	1·27	1·28
100 марок нїмецких	58·80	59·20
Доляр америк.	2·40	2·50

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 жовтня 1898, після середно-европ. год.

Відходять до

	Посьпішні			Особові			
Кракова	8·35	2·50	10·40	4·10	8·50	6·40	—
Підволочиск	—	1·55	6·—	—	9·35	11·—	—
Підвол. з Підз.	6·15	2·08	—	—	9·53	11·27	—
Іцкан	6 05	2·40	—	10·05	—	6·30	10·55
Ярослава	—	—	—	4·55	—	—	—
Белзця	—	—	—	9·55	7·10	—	—
Тернополя	—	—	—	—	6·55	—	—
Скольового	—	—	—	—	9·15	—	—
Стрия, Хирова	—	—	—	—	—	—	3·00
Лавочного	—	—	—	5·20	—	—	7·00
Янова	—	—	—	8 45	—	7·44	—

Поїзд блискавичний зі Львова 8·40 рано, в Кракові 1·48 по полудни, у Відни 8·56 вечер.

Приходять з

Кракова	1·30	5·10	8·45	9·05	6·10	9·10	—
Підволочиск	2·30	9·55	—	—	—	3·30	5·25
Підвол. з Підз.	2·15	9·39	—	—	—	3·04	5·—
Іцкан	9·45	1·50	—	—	6·45	5·40	10·35
Тернополя	—	—	—	7·50	—	—	—
Белзця	—	—	—	7·55	5·55	—	—
Ярослава	—	—	—	10·45	—	—	—
Гребенова Скольогоі Стрия	—	—	—	—	1·40	—	—
Лавочного	—	—	—	—	8·05	—	10·30
Стрия, Калуша	—	—	—	12·15	—	—	—
Янова	—	—	—	7·40	1·01	—	—

Час подаємо після годинника середно-европейского; він різнить ся о 36 мінут від львівского; коли на зелїзници 12 год., то на львівскім годиннику 12 і 36 мін.

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

Рам Першад! Витаю тебе! Заведи его Магавте під дерева і кинь ему пашї. Добре ти зробив, ти найстарший над всїма слонями. Поклонись панови та іди спати.

Що тепер буде? Саґіб мусить зачекати, аж ріка опаде. До завтра рана, коли божа ласка, або найпізнїйше до позавтра. Чого саґіб так сердить ся? Та-ж я би ему охотно хотів послужити. Господи, та-ж я ріки не сотворив. Що-ж я зроблю? Моя хата і все, що в нїй єсть, саґібови до услуги — а тепер ще й дощ начинає іти. Ходи, пане, до хати! Хиба-ж вода длятого опаде, що будеш еї ганьбити. В давних часах Анґлїйцї не були такі. Огнистий віз розпаношив. В давних часах, коли їздили день і ніч кіньми, то не казали нїчого, коли їм яка ріка заступила дорогу або віз застряг в болотї. Бо така була воля божа — не так як в тім огнистім возї, той їде і їде і їхав би, хоч би й всї чорти в краю вчепили ся ему до хвоста. Ой так так, огнистий віз розпаношив Анґлїйцїв....

* * *

Вибачай, але в моїм віцї чоловік не спить твердше як пес а ти ходив до дверий. Ну, подиви ся, саґібе, подиви ся та послухай. Ріка від берега до берега на пів коса (900 метрів), можеш то видїти при сьвітлї зьвізд, а вода на десять стіп глубока. Она не опаде, коли ти на ню сердито подивиш ся, анї не стане спокійна, коли їй будеш клясти. А що голоснїйше, саґібе, чи твій голос чи голос ріки? Клич еї, може завстидає ся. От лягай та спи дальше, саґібе. Я знаю, що то значить як вода розгуляє ся, коли в горах дощі спадуть. Я одного разу, в десятеро гіршої ночи як отся переплив через воду і ласка божа виратувала мене в хвили, коли вже смерть заглядала в очи.

Чи розповісти тобі тоту історию! Она добра. Лиш ще раз наложу собі люльку.

То було тринцять літ тому назад, я був тогди ще молодим і лише що недавно станув до броду. Я був тогди сильним і люди не сумнївали ся, коли я сказав: Можна іти в брід. Цїлими ночами стояв я аж по шию у водї, помежи сотками волів та працював, а они зі страху аж казпли ся, але я їх таки всїх вивів на беріг і не стратив анї одного. А по тій роботї брав я відтак дрожачих людий і переносив а они менї за то давали що найкрасшого вола із свого стада. Оттак они мене дуже шанували. А нинї коли на дворі дощ лле як з коновки, а ріка прибуває, я залажу до хати і сковикаю як пес. Сила мене опустила. Я постарів ся, а через огнистий віз брід опустїв. Тогди називали мене: „Той сильний з над ріки“. Подивись на моє лице, саґібе. То лице як у малпи. А моя рука? Як у старої баби. А я присягаю ся тобі, саґібе, що була женщина, котра любила се лице, і спочивала на отсій руцї. Двайцять літ тому назад, саґібе. Вір менї, що то правда, двайцять літ тому назад. Ходи до дверий і подиви ся на тамтой бік. Видиш он там за водою, в тій сторонї куди ріка пливе, маленьке сьвітелце? То сьвітло в сьвятини Ганумана в селї Патіра. На північ звідтам під тою великою зьвіздою стоїть і саме село, але ріка закриває его своїм закрутом. Як гадаєш, чи далеко туди плисти, саґібе? Чи ти би здоймив з себе одїж і відважив ся туди плисти? Отже я плив до Патіри, та й не раз, але часто — а в ріцї бувають ще й крокодилї.

(Дальше буде).

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера. — (Телефона число 569).